

notícies de la vall

25è. ANIVERSARI DEL SECRETARIAT DE CORALS INFANTILS DE CATALUNYA

Hi ha esdeveniments que calen fort dintre dels esperits. El 25è. aniversari de les Corals Infantils ha estat un d'aquests. Les 36 persones de Camprodon (responsables i nens) que hi vàrem participar no sabíem ben bé encara el que anàvem a viure. La Coral Infantil «Brins», porta tres anys d'existència i per tant mai havíem tingut la sort de participar en una trobada d'aquestes magnituds. Sabíem perquè ens ho havien explicat que eren molt emotives espectaculars i trascendentals, però una cosa és imaginar-ho i l'altra ésser-hi pel mig.

Ja uns dies abans tots estàvem força nerviosos; calia fer molts preparatius, donar moltes instruccions, assajar molt, doncs hi havia molta feina i poc temps, ja que ens havien avançat la data dos mesos, degut a que el Palau Sant Jordi per mides de seguretat s'havia ordenat tancar-lo, fins a començar les Olimpíades.

L'assaig de l'últim dia va ésser impossible de fer; tot eren preguntes; els avisos de silenci! silenci! no feien cap efecte. Per fi i després de satisfer la curiositat de tots vàrem poder fer alguna cançó a «tranques i barranques» com es sol dir. I és que en aquestes trobades com en altres més petites en les que els cantaires han d'estar més d'un dia fora de casa, aquests són allotjats per les corals organitzadores, i per tant tots senten curiositat per saber on aniran, (el nom del nen o nena, que els acull, l'edat) i també una mica de temor da-

vant el desconegut, (una família fofastera uns pares que no coneixen) és natural. Però això que els intranquil·litza tant s'esvaeix en quant arriba el moment i uns als altres es coneixen, parlen van a la casa i allà comparteixen jocs, afeccions i més tard cançons.

Armats doncs de valor, tots cap a Barcelona, i allà el 1er. assaig; les veus tímides davant la grandiositat del Palau, sortien amb poca força a l'aire, però en el transcurs de la tarda ja s'anaven afiançant i l'èxit del concert es perfilava ja; l'endemà el mateix, de nou assajos; els responsables vàrem comprovar com ja ens esperàvem que els allotjaments havien funcionat, tot era alegria per les noves amistats i semblava que es coneixien de feia ja molt temps.

Altre cop cap a dintre el Palau, pancartes enlaire perquè ningú es despistés (fer entrar 6.000 nens per un lloc i amb ordre és difícil però s'aconsegueix) i tornar a assajar. Ara les veus ja s'havien acostumat a la sonoritat de la gran sala i sortien amb més força; realment a la tarda al Concert, tot havia de funcionar i així va ser. A les 6 de la tarda el Palau estava ple de gom a gom; l'Antoni Bassas va presentar l'acte i tots, petits i grans, unes 18.000 persones vàrem gaudir del Cant Comú compost per cançons tradicionals, entre elles, «Els tres tambors», «La Filadora», etc..., i després la cantata «Cantijoc», escrita expressament per aquest 25è aniversari per en Josep

Pons i acompanyada per la seva orquestra del Teatre Lliure. Les veus varen sonar amb tota la seva magnitud, per moments eren triomfals, d'altres dolces i joguineres, a ratos expressaven l'atabalament de la ciutat, d'altres la pau dels boscos; no es pot explicar amb paraules la impressió que fa sentir aquella munió de veus d'infants, s'ha d'ésser-hi i viure-ho.

Aquests 25 anys de cançons s'han pogut dur a terme gràcies a la coratjosa direcció del SCIC que mai s'han tirat enrera per res; als responsables i directores de les corals que han posat el seu treball desinteressat al servei de l'obra, als nens i nenes que naturalment en són els vertaders protagonistes ja que sense ells no es podria fer res, i també als pares que entenen el que passa dintre els petits, aquest temor que els seus pocs anys justifiquen, han obert les seves cases i han fet més del que farien si fossin els seus propis fills. Si a algun pare li queda dubte que preguntat als que han estat acollits i veuran que la reticència que de vegades es presenta en alguns casos, no té fonament. Com a anècdota curiosa direm que el plat que més es va prodigar a les cases va ésser els macarrons. Si ho sabrem els pares i sobretot les mares el que agrada als nostres fills!

Per molts anys, es puguin fer 25 anys com aquests.

Margalida